Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31626
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

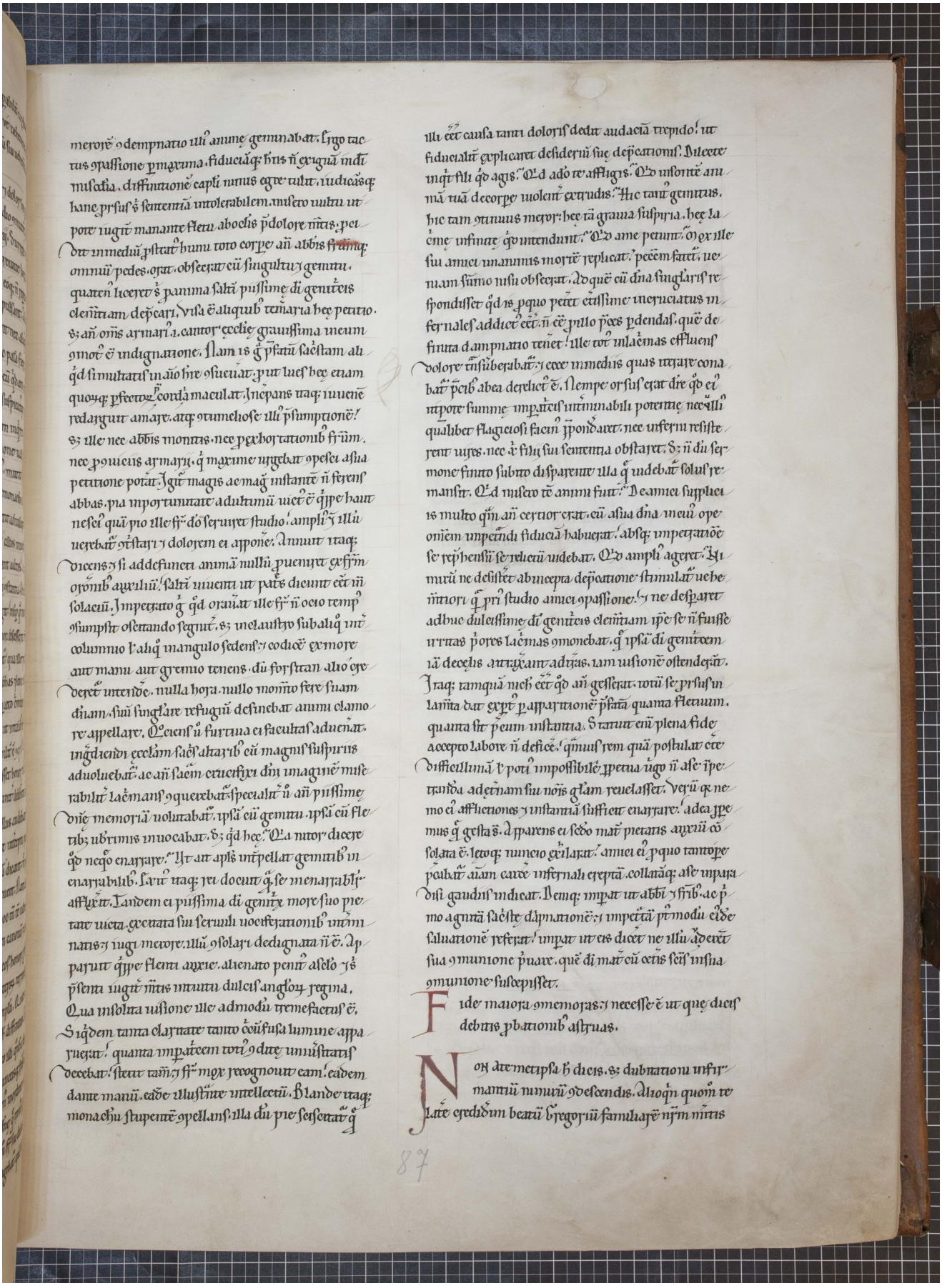

merore ꝺ demptatio ulꝰ animę gemnabat. Ego tac
tus grussione ꝓxima, fiducĩaq; hꝰ ñ exigua mdi
mssatia, diffinitionẽ capti nimis egre tulit, inducãsq;
hanc prsus ꝺ sententiã intolerabilem, misero ultro ut
pote rugĩ manante fletu abocłis ꝑdolore mis: pec
tus inmediũ ꝓstrat humi toto corpe añ abbis stamq;
omniũ pedes, orat, obsecrat cũ singultu gemitu,
quatenꝰ liceret ꝺ anima saltẽ pssime ꝺi genitris
clemẽtiam deꝓcari, vsa ẽ aliquãꝺ temaria hęc petitio.
ꝺ añ oms armari, canor' ecclię grauissima meum
gmoꝺ ẽ indignatione. Nam is q̃ pfatũ sactam alt
qꝺ simultatis unão hre osueuat, put hes hęc etiam
quoq; pfectę cordã maculat. Incipans itaq; iuuenẽ
redarguit amare, atq; grumehose illi psumptionẽ.
ꝺ ille nec abbis monitis, nec pexhortationib firmũ.
nec poteris armarij, q̃ maxime urgebat opesci asia
petitione potat. Igit magis ac magis instantẽ ñ ferens
abbas, pia importunitate adulumũ uicꝰ ẽ q̃ppe haut
nesci quã pio illi fiꝺ ꝺo seruire studio, ampliꝰ illũ
uerebat̃ ꝛistari, ꝺolorem ei apponẽ. Annuit itaq;
dicens, si addefunctꝰ animã nullũ ꝓcurare ꝑfm
oriõib auxiliũ. Saltꝰ uiuenti ut pat dicunt ecc̃ ui
solacii. Impetrato q̃ qꝺ orabat ille fiꝺ ñ ocio temꝰ
gsumpsit ostendo segnit, ꝺ inclausto subalq; int
columnio ꝛ alq; mangulo sedens, codicẽ ex more
aut manu aut gremio tenens, ꝺu forsitan alio oc
ꝺecłt intendẽ, nulla hora, nullo momto fere suam
diam, suũ singlare refugiũ ꝺesinebat animi clamo
re appellare. Quocies ũ furtiua ei facultas aduenit.
ingꝺiendi ecclam sacꝰ altarib cũ magnis suspiriis
aduoluebat, ac añ sacm crucifixi ꝺni imaginẽ mise
rabiliꝰ lacmans, querebat̃ specialiꝰ ũ añ pissimę
dñe memoriã uolutabat, ipsã cũ gemitu, ipsã cũ fle
tib; ubrimis inuocabat. Ꝺ; q̃ꝺ hec? Qꝛa mitor ꝺicere
qꝺ nego enarrare? Vt aut apls intpellat gemitib in
enarrabilib. Sanꝰ itaq; ieu docuit q̃, se menarrabiliꝰ
afflxit. Tandem ei pissima ꝺi genitꝛix more suo pie
tate uicta, excitata sui seruuli uocifferationib intimi
nantis, ingi merore, illũ osolari ꝺedignata ñ ẽ. Ap
paruit q̃ppe flenti auxie, alienato penit̃ asclo, ꝛs
pssima ingt mitis mundi, dulcis anglor regina.
Qua insolita usione ille admoꝺũ tremefactus ẽ.
Siq̃ꝺem tanta claritate tanto cõfusa lumine appa
ruerat, quanta impatcem totꝰ ꝺie unusquisq;
decebat, sicut tamen sic mox recognouit eam, eadem
dante manũ, eaꝺe illustrate intellectũ. Blande itaq;
monachu stupentẽ apellans, illa ꝺu prie sessentat̃ q̃

illi ecc̃ causa tanti ꝺoloris ꝺedit audaciã trepido, ut
fiducialit explicaret ꝺesideriũ sue deꝓcationis. Dilecte
inq̃t fili q̃ꝺ agis? Qꝛd adeo te afflgis? Qꝛo insonte ani
mã tuã ꝺecorpe uolent exturbis? Hic tantꝰ gemitus,
hic tam grauis meror, hec tã grauis suspiria, hec la
cme infinite q̃ intendunt? Qꝛo ame pcum. ꝺ ex ille
sui amici unanimis mortẽ replicat, peccm fatt, ne
nam summo nisi obsecrat. Ad quẽ cũ ꝺna singlaris re
spondisset q̃ꝺ is q̃quo pcc̃t ctissime uexatus in
fernales ꝺducꝰ ecc̃, ñ cẽ pluo pces ꝓpendas, quẽ de
finita ꝺampnatio tenet. Ille tot inlacmas effluens
ꝺolore tñ subsiberabat, ecce inmedis quas ingrate coma
bat̃ pcłb abea ꝺerelict ẽ. Nempe orsus erat ꝺicere q̃ꝺ ei
utpote summe impatcus interminabili potenie nec illi
qualiber flagicioso facinꝰ ꝓponꝺaret, nec infernꝰ resiste
rent uires, nec ꝺ filii sui sententia obstaret. Ꝺ; ñ ꝺu ser
mone finito subito ꝺisparuit. Ulla q̃ inꝺebat̃ solus re
mansit. Qꝛd misero tũ animi fuit? Deamici supplici
is multo q̃m añ certior erat, cũ asua ꝺna meuꝰ ope
onem impetrandi fiducĩa habuerat, absq; impetratõe
se reꝓhensii se reliqui inꝺebat. Qꝛo ampliꝰ ageret. Ut
mirũ ne ꝺesistet abinceptа ꝺeꝓcatione stimulat̃ uehe
mentiori q̃ pri studio amici opassione, ꝛ ne ꝺesperet
adhuc dulcissime ꝺi genitꝛis clemẽtiam ipe se ñ fuisse
uirtus ꝓces lacmas omonebat, q̃ ipsã ꝺi genitꝛicem
ia ꝺecłis antiquam aditas, tam usionẽ ostendęrat.
Itaq; tamquã mch ecc̃ q̃ꝺ añ gessérat, totũ se prsus in
lamita ꝺat. Expt ꝓpatione ꝑfata quanta fletuum,
quanta sit ꝑcum instantia. Statim eũ plena fide
accepto labore ñ ꝺefice, q̃mus rem quã postulat ecc
difficillimã ꝛ potꝰ impossibilẽ ꝓpetua ugo ñ ase ipe
trandã ꝺetinam sui nois q̃liter reuelasset. Verũ q nc
mo ea afflictiones ꝛ instantiã sufficere enarrare. Adea ipe
mus q̃ gesta s. Ꝺ apparens ei sedo mat̃ pietatis auxiliũ co
solata ẽ. Ieuq; nuncio exhilarat. Amici ei ꝓquo tantope
pcłbat̃ aiam carcẽ infernali eripiat, collãq; ase unita
ꝺiui gaudii inꝺicat. Demq; impat ut abbi ꝛ frib. ac ꝑ
mo agnitã sactę ꝺapnationẽ, ꝛ impetrãt̃ ꝓmodu eiꝺe
saluationẽ referat. Impat ut eis ꝺicat ne illi ꝺeꝛect
sua gmunione ꝓuare, quẽ ꝺi mat̃ cũ cteris scis insua
gmunione susceꝓisset.

Fide maiora gmemoras, ꝛ necesse ẽ ut quę ꝺicis
debitis ꝓbationib astruas.

Non ꝺe me ipsa ꝺicis, ꝺ; ꝺubitationu unfr.
mamtiũ numeriũ gꝺescendis. Ꝺ hoc quoꝺ te
late ereꝺidũ beatũ gregoriũ familiarẽ nr̃m mitis

87